

N:o 108.

Af herr **A. Hygrell**, om vissa jägmästare nu tillkommande extra ersättningsars utslutande från beräknade tillgångar vid lönereglering för skogsstaten.

Det förslag till skogsstatens reglering, som upptages i Kongl. Maj:ts till innevarande Riksdag aflåtna proposition angående statsverkets tillstånd och behof, innehåller, bland annat, att den ökade kostnad, som regleringens genomförande betingar, till en del skall betäckas genom att till statsverket indraga de ersättningar, hvilka af åtskilliga hemmansägare nu utbetalas till jägmästare för vissa utsyningsförrättningar å enskildes skogar.

Om dessa ersättningar upplyser domänstyrelsens utlåtande, att de ingalunda alltid stå i skäligt förhållande till det arbete, som utsyningen medför, i det att inom revier, der skogarne, hvarest utsyningen eger rum, äro hvarandra närbelägna eller utgöra större sammanhängande områden, en betydlig inkomst lätt nog kan intjenas, under det i andra revier med ogynsammare förhållanden inkomsten, oaktadt utsyningsarbetet der kan vara långt mera betungande, blifver jemförelsevis mindre.

Till belysning häraf bifogar domänstyrelsen en tablå, utvisande jägmästarnes medelinkomst pr år under perioden 1875—1883 särskildt af denna inkomsttitel. Af denna tablå framgår, att under nämnda period ersättningar af ifrågavarande slag utgått inom 30 revier och i medeltal pr år utgjort:

inom 2 revier under 100 kronor,
» 2 » mellan 100 och 500 kronor,

inom 5 revier mellan 500 och 1000 kronor,
 » 4 » mellan 1000 och 1500 kronor,
 » 10 » mellan 1500 och 2000 kronor,
 » 6 » mellan 2000 och 2500 kronor samt
 » 1 » något öfver 2500 kronor.

Hela inkomsten var då 42,279 kronor 70 öre i medeltal pr år, men har under de senare åren, enligt hvad i statsverkspropositionen upplyses, så stigit, att den år 1885 uppgick till 48,642 kronor 84 öre.

Inom Vesterbottens och Norrbottens lappmarker, der nära nog ingen hemmansegare får utan utsyning från sin egen skog afverka virke till afsalu, har redan länge rådt missnöje med utsyningsersättningarna, och enligt hvad domänstyrelsens yttrande gifver vid handen är detta missnöje berättigadt. Här råda nemligen de förhållanden, som göra att ersättningarna icke stå i skäligt förhållande till utsyningsarbetet, ty här äro de skogar, å hvilka förrättningarna verkställas, dels belägna nära intill hvarandra, dels utgöra de större sammanhängande områden.

Men detta missnöje torde röna föga inverkan af medvetandet derom, att den för högt tilltagna ersättningen tillfaller icke ensamt den, som verkställt utsyningsarbetet, utan derjemte omkring 80 st. andra skogstjenstemän, af hvilka de fleste icke verkställa något utsyningsarbete. Har man medgifvit, att en ersättning är för hög, finnes enligt mitt förmenande endast en utväg att välja, och det är att nedsätta ersättningen till skäligt belopp.

Under åberopande af hvad herr A. F. O. Cederberg uti en den 26 sistlidne januari afgifven motion (Första Kammaren n:o 25) i denna fråga anført, får jag vördsamt föreslå,

det Riksdagen, med uttalande af den åsigt att de vissa jägmästare tillkommande utsyningsersättningar böra upphöra, ville besluta att dessa ersättningar icke må beräknas som tillgång för skogsstatens aflöning.

Stockholm den 15 maj 1887.

Aug. Hygrell.

Häruti instämmer:

J. O. Ruthberg.
